

MOTÝL

Slečna nebezpečná

Jana Benková

Slečna nebezpečná

Jana Benková

Copyright © Jana Benková 2012
Design © Motýl' design 2012
Cover photo © elena1110/Fotky&Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl' 2012

ISBN: 978-80-89482-62-7

Slečna nebezpečná

Jana Benková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Venovanie

Mojim zlatým rodičom za to, že ma podporujú vo všetkom, čo robím.

Bratovi Borisovi, že mi do knihy vtipne pomáha s výberom mien postáv, Amirovi a sestre Sonke, ktorá je mojím druhým ja.

Môjmu osudovému chlapovi, najlepšiemu na svete...

Martinke Patykovej za to, že ma doslova dohnala k písaniu tejto knihy, hoci som mala lenivé obdobie.

Lubke S., ktorá moje knihy číta vždy prvá ešte pred vydaním.

Alenke Kubranskej a Linduške Vaškovičovej za podporu, keď mi dochádzala inšpirácia.

Brankovi Kocianovi a celému tímu vydavateľstva Motýľ, lebo sú úžasní a veria mojej práci. Spoluprácu s nimi v priam rodinnej atmosfére si neskutočne vážim a ďakujem.

1 ■ KAPITOLA

Jáááj, chrobáčik, na mňa nemáš – pomyslela som si a zaklapla som mobil. Včerajší blondiáčik z klubu má príliš vysoké ambície! Dala som mu svoje číslo, či čo?

Mobil zarachotil znova.

„Nespi toľko!“ kričal na mňa akýsi hlas. Pretrela som si oči, lebo ma štekľilo ostré ranné slnko rozliate po celej spálni. „Už ti volal? Hotový je z teba, hotový! Je u teba, či ty u neho?“ zadúšala sa otázkami v telefóne moja kamarátka Ema.

Takže záhada je vyriešená. Blondiáčik má číslo od mojej takmer sestry Emy, a len čo som ráno otvorila oči, už sa ku mne pozýval do postele. Snaživiec. Ešteže netuší, kde bývam. ...teda – dúfam, hrklo vo mne.

„Eminka, ale moju adresu si mu nedávala, však nie?“

V mobile to stíchlo. Potom som začula Emin hlboký nádych. „Niečo som pokašľala, Amy?“

To už sme sa smiali obe. „Vlastne nie,“ zasmiala som sa a prečesala si rukou vlasy. „Len sa mladý asi chytil a myslí si, že aj ja.“

Ema sa smiala ďalej: „Bodaj by nie, svojimi vyzývavými tanečnými kreáciami si zabávala celý bar, ani domov si mi nechcela odísť! Sexi samica, za ktorou sa otáčal každý chlap v bare.“

Posadila som sa na posteli. „Čo? Žartuješ!“

Ema sa len smiala.

„Nesmej sa a povedz mi, či mám ešte vychádzať medzi ľuďmi alebo už ani nie... Ema!“

Konečne sa nadýchla: „No... Rozhodne si len nesedela a nepozerala doľba. Tvoje dlhé nohy v sieťovaných pančuchách si zapamätal určite každý.“

„Naveky znemožnená?!“ začala ma chytať panika, ale aj záchvat smiechu. No a čo, tridsať má človek len raz, ako si to mám inak užiť? Pri nočnej lampe a čítaní knihy o varení?

„Naveky! Ale bolo to zábavné! Vždy ma ber so sebou!“ smiala sa mi moja najlepšia kamoška.

„No, tak sme sa zasmiali. Povedz mi, či mi z noci zostali aj nejaké ďalšie záväzky ako tento, čo mi volal. Ako sa len...“ pátrala som v pamäti. Bože, nespomínam si na jeho meno, ale dokonca ani na klub, kde sme nadránom skončili a kde som sa tak krásne vyprezentovala.

„Volá sa Daniel a prišiel tam s tromi sladkými mačičkami, tak z toho nerob drámu. Obyčajný plejboj. Chcel si s tebou možno len vyraziť, alebo si ťa zaradiť do háremu, neponúkal ti vernosť na celý život. Upokoj sa. Ale čudujem sa, že ho nechceš, bol z teba totálne paf a čo si kvôli nemu vystrájala...“

Vzdychla som si, natiahla sa na svojej obrovskej posteli a ukladala som si do pamäti, že keď dohovorím s Emou, číslo dotyčného si uložím ako Nezdvíhať. Vlastne už Nezdvíhať 16. Tých neželaných vyvolávačov mám v ostatnom čase viac.

„Číslo som mu dala preto, lebo si ho kade-tade obchytávala a prilepená si na ňom bola ako magnetka,“ vysvetľovala Ema ďalej. „Myslela som si, že to chceš. Šampanské si mu lízala z toho jeho holého brucha asi trikrát...“

„Jáááj.“

„...aha, zjavne som teda nemala to číslo...“

„Aspoň mal dobrý zadok?“ chytala som sa každej slamky.

„Mhm, vybrala si si dobre. A... kedy si vyjdeme znova?“

„Neblázni! Mám tridsať, mala by som sa začať správať seriózne. Či ešte sa to nemusí?“

„Amy, no tak. Seriózna môžeš byť od zajtra,“ mudrovala Ema.

Zasmiali sme sa a dohodli si zajtrajší obed.

Vstala som z postele, hodila na seba tričko a bosá zamierila klasicky do kuchyne, dala som si variť kávu a došuchtala sa do kúpeľne. V zrkadle som uvidela takú strapatú osobu, že som sa opäť začala smiať. Sexi divoška na pohľadanie. Fakt. Tvár som mala opuchnutú, lebo som málo spala, ale čuduj sa svete – zle mi nebolo. Takže zrejme som nevypila hektolitre – a aj tak som vystrájala ako pominutá.

A čo... Nie som žiadny suchár. Život si treba užívať!

Pustila som sprchu a začala zo seba zmývať včerajšok.

Volám sa Amália, ale volajú ma Amy alebo Amélia. Nie tá filmová z Montmartru, ale vraj to takto znie viac sexi, vláčne a chlapi to fakt žerú.

Mám čerstvých tridsať, voľné krídla, milujem život, milujem chlapov – ale každého len chvíľku, a asi v tom je tajomstvo môjho konštantného pocitu šťastia. Veď čo nás vie vždy potrápiť najviac? Chlapi! Ja sa neumáram. Ja žijem! Riadim sa heslom, že môžem mať každého, na ktorého ukážem prstom. Ale veď to môže každá z nás, len treba nájsť správny kľúč, ako na nich. Načo sa viazať na jedného, keď sú ich plné ulice a medzi nimi tóóóóľko veľa zaujímavých a krásnych a sexi a... Pred mojou mamou to takto, samozrejme, nehovorím, ale je to tak.

Som „slečna nebezpečná“ a možno mi to ani neuveríte, ale môj život je jednoducho super!

Z obývačky mi zaznela zvučka sitkomu Dva a pol chlapa, a to ma netreba dvakrát vábiť, bitkára Charlieho Sheena tam jednoducho milujem! Vlastne, všetci traja chlapi sú tam tak krásne šialení.

Sadla som si s kávou a šunkovým toastom do kresla. Neznám veľa nábytku v miestnostiach a ani doma ho nemám veľa. Okrem vysnívanej veľkej postele mám takmer všade vstavané skrine. Celý byt mám v tóne prírodného dreva, nábytok zo skla, kovu a kože vo mne vyvoláva zimomriavky odporu,

takže všetko mám pohodlné. V obývačke veľkú plyšovú sedačku, zo desať bordových a bielych vankúšov a niekoľko drevených poličiek a skriniek.

Ponorená do myšlienok strhla som sa na zvonenie mobilu. Na displeji Nezdvíhať 16. Odhodila som ho. Tlak mi mierne stúpol, no ovládla som sa a ďalej som prežúvala toast a snažila sa uvoľniť si stiahnutý žalúdok, lebo baby, ja som si z tej noci fakt veľa nepamätala! Ani ten chrumkavý Danielov zadok – a to je u mňa už čo povedať!

Ak bola tá noc vážne taká hanba, ako mi naznačila Ema, tak urobím opatrenia. Už som splietala plány do najbližšej budúcnosti... Budem chodiť vo veľkých slnečných okuliaroch, vrátim sa k pôvodnej bledej farbe vlasov a svoje súčasné tmavohnedé háro si nechám narásť... Až po zem! To bude víla Amálka ako vyšitá, ale ja mám zmeny rada! Aj tie trochu vyšinuté. Povedzte, dospejem ja niekedy?

Ale keď mne sa nechce! A ani zatiaľ nemusím. Stále som niekoho dieťa – ešte mám svoju maminečku zlatú, a tak si výsady dieťaťa môžem regulárne užívať. Ale veď to vám je jasné asi už po pár riadkoch, čo som si pred vami začala otvárať dušu...

Vytiahla som si z chladničky tanier s úžasným čokoládovým koláčom, ktorým ma zásobuje sestra a ponorila som doň vidličku. Nirvána!

Okrem úžasných kamošiek Emy, Tiny, Liny a niekoľkých výborných chlapov okolo seba mám aj sestru. Adelu. Je o dva roky mladšia a je to moje druhé ja. To rozumné a dospelejšie ja. Ja som horúca krv, pôžitkárka, niekedy typická ženská mrška, inokedy citlivka hľadajúca nehu – tony nehy, ale som aj stelesnená prchkosť a výbuch emócií a vášní. To som ja. Naša Adelaida je vyrovnaná dospelá žena s usporiadaným životom, manželom Jankom a takmer päťročnou dcérou Petrou. Túto malú krehkú pehavú kôpku úsmevov voláme Pipi Dlhá Pančucha. Lebo tú rozprávku miluje a na hlavnú hrdinku sa

ponáša takmer do poslednej bodky. Či vlastne pehy. Pipi je skvelá part'áčka, a keď chcem Adele pomôcť, trávi u mňa veľa času. Postupne v našom príbehu zistíte, že to obohacuje Pipi aj mňa. Neverili by ste, čo všetko sa môžete naučiť od päťročnej miniženy.

Dojedla som, oblizla som si z vrchnej pery zvyšky čokolády, aby som si nezamazala svoje červenobiele obľúbené kockované pyžamo ako včera. Charlie Sheen dobláznil hlavu akejsi blond'avej pipke, skončili spolu v posteli a ja som siahla po mobile. Zavolám niekomu? Čo s načatou nedeľou? Upratovanie? Varenie? Lakovanie nechtov? Nákupy? Posledné ma lákalo najviac, ale po prehýrenej noci sa mi veľmi nechcelo ani pohnúť. Vyzrela som von. Počasie sa dnes veľmi nevyťahlo, vonku súperili vločky so silným vetrom. Marec už mohol byť podstatne krajší.

Došla som si do chladničky ešte po kúsok čokoládovníka, zjedla som aj ten. Položila som si hlavu na operadlo a... Pre-spala som celú nedeľu.

2. KAPITOLA

Sedela som s malou Pipi a rozprávali sme si zážitky z dneška. Keď sa skončili tie jej škôlkarske, začala som s mojimi.

„Predstav si, že keď som včera vychádzala z vchodu, fúkal taký vietor, že mi zdvihol šaty až nad hlavu a sused Ferino takmer prehltol cigaretu a prepadol sa cez balkón,“ strapatila som jej červenú nádheru, aby sa usmiala.

„No, len dúfam, že si mala aspoň tangáče, nie že chodíš naostro,“ pokrčila čelo malá mudrlantka.

Na päť rokov dost' dobré.

Z kuchyne na nás nazrela jej matka. „Zase jej dávaš lekcie života? Kriste, Amy, daj s tým pokoj, už pred ňou uteká každý otecko, čo príde do škôlky po decko. Dvoch pozvala na rande. A ver, že ich nechcela dohodit' mne...“

Zasmiala som sa. „No a čo, život je krutý, malá sa aspoň nestratí.“

Pehy na malom nošteku zaihrali. „To určite nie, čo si? Mám svoj rozum!“

Adela prevrátila oči a zavelila dcére na návrat domov. Potiahla som ryšku za vrkoč a vlepila jej veľkú pusu.

„Nabudúce mi povieš o tom novom frajerovi,“ uškrnula sa Peťka a významne nadvihla obočie, ako to vedia len malé slečny.

„Ty čertica, žiadneho nemám,“ hodila som do nej vankúš.

Hodila ho späť a bežala ku dverám. „A preto celá žiaríš?“ smiala sa.

Do izby nazrela Adela, premerala si ma, pokrútila hlavou

(to znamená, že práve vyhodnocuje, ktorá z nás je vlastne tá staršia a že moje ženské debaty s jej dcérou sú krajne nevhodné) a rýchlo vytískala malú z dverí, vraj aby boli pred večerníčkom doma. V skutočnosti sa chcela vyhnúť mojím ďalším intelektuálnym komentárom, ktoré sa v malej dievčenskej hlavičke ukladali navždy, len v detsky modifikovanej úprave. Neskôr, väčšinou nečakane verejne prezentované so sladkou detskou noblesou Pipi, nám pripravovali neskutočné situácie.

No. Je pravdou, že zrejme aj preto moja kamarátka Tina u mňa už tak často nenecháva svoju prváčku Terezku. A po poslednej scéne v detskom butiku, keď sa jej malá prváčka pred kabínkou hádzala o zem, že nechce šaty, čo jej vybrala mama, lebo jej skracujú nohy a má v nich tučné boky, vlastne u mňa spolu ešte ani neboli.

Fakt som taká potvora?

Tak aby bolo jasné, ako to mám s tými chlapmi. Perfektné. Ved' aj Pipi to na mne vidí. Užívam si ich. Môj sexuálny život je bohatší než bankové konto Billa Gatesa. Pozor, nie je to tak, ako by ste si mysleli. Užívam si. Nepodvádzam, neklamem, len tých chlapov... Prosto manažujem. Ochutnávam. Ich vôňe a temperament. Neviažem sa. Nechce sa mi. Nechce sa mi zotrvať vo vzťahu dlho. Niekedy mesiac, niekedy pol roka. Rok a pol je môj rekord. Žiadny chlap ma dlho nebaví. Ani nemusí. S mojou dokonalou postavou a dlhými nohami len kývnem a mám toho, koho chcem.

Nový muž ma baví dovtedy, kým mi kupuje krásne kabelky, luxusné topánky alebo rifle. Na tie som fakt vysadená. Ale nenútim ich do toho. Lenže čo iné mám z chlapa???

„Dieťa moje, ty sa nikdy neusadiš, len vystrájaš! Čo máš pätnásť?“ zvykne lamentovať moja mamulinka. Zlatá je, len mi nerozumie.

Kamošky mi rozumejú. Teda väčšinou.

Občas sa ma spýtajú, či mi nechýba večer v posteli niekto na maznanie. Nechýba. Pretože len málokedy spím sama. A pretože občas aj rada spím sama.

Nie je to preto, že by som sa stáleho vzťahu bála.

Jednoducho... Milujem voľnosť. Milujem nezávislosť.

Ema mi hovorí, že je to preto, lebo som sa ešte skutočne nezamilovala. Tak, že z toho šaliete. Tak, že sa priblblo usmievate. Bez príčiny, len tak. A tak, že keď vám zavolá, ešte hodinu zízate na mobil a trasú sa vám ruky. Tak, že máte chuť po uliciach tancovať a spievať. Tak, že nemusíte jesť ani spať a aj tak ste plná života.

No. Nevieť. Nepustím k sebe bližšie chlapa, kým sa pekelné nezamilujem. Tak, že sa pohne zem. Lenže možno naozaj je to iba o tom, že som zatiaľ nestretla Pána Božského. Ako to hovorí mama? Toho pravého.

Nevieť.

Ale možno ma stretne niečo, čo mi prevráti život naruby.

„Láska, chýbaš mi,“ počujem Petrov hlas a vychádzam z kancelárie na chodbu.

„Aj ty mne, mali sme poradu, nemohla som hovoriť,“ tíšim hlas. Môj aktuálny priateľ. Fešák, meter deväťdesiat, vypracované brucho, na ktorom sa dobre spí, a stredne dobrý zadok. Trošku suchár navliekajúci sa do oblekov – šak je nejaký šéf firmy, nie? – ale v posteli – závideli by ste. Tam je mňáááám! Rád sa hrá ako ja. Má tridsaťšesť. Rokov. Sme spolu štyri mesiace. Málo? Veľa? Zbožňujem ho a je to prvý chlap, ktorému aj varím. Bývam na striedačku. U neho aj u mňa. Hovorí mi, že načo si ešte nechávam svoj byt. No a čo, nechávam si ho. Ved' čo ak ma Peter o chvíľku prestane baviť...?

„Teraz by som ťa chcel,“ stíšil hlas aj on a mne zovrela krv. Zovrie mi vždy, keď nahodí takýto tón.

„Aj ja teba.“

„O chvíľu som dolu na parkovisku.“

„Ale ja nemôžem odísť z práce...“

„Môžeš, láska, môžeš...“ a začal opisovať, čo by chcel so mnou robiť.

Hned som stíchla.

Pretrela som si pery červeným rúžom. Na obed bolo síce už trochu neskoro, ale zbehla som po schodoch štvorpodlažnej budovy, prebehla medzi kvapkami studeného dažďa a už som si sadala do čierneho Mercedesu. Potom som pohladila jeho mercedes v nohaviciach, vytlačila mu na opasok svoje pery, a nebyť posledných zvyškov jeho ovládania, asi urobíme divadlo mojim okoloidúcim kolegom. Zvládli sme sa odviezť aspoň do neďalekej odbočky. Tam ma môj sexuálny predátor rozžeravil na najvyšší stupeň.

„Mama ťa chce spoznať,“ položil vidličku, keď sme dojedli pečeného pstruha. Pritiahol si ma k sebe, takže som tanieru položila naspäť na stôl a sadla si mu na kolená.

Pohladila som ho po tvári. „Nie je to... zavčasu?“

„Chodíme spolu štyri mesiace.“

„Už tak dlho?“ usmiala som sa, ale nepomohlo to, pokračoval.

„Presnejšie – spávame. V kine sme boli päťkrát. Nezdá sa ti, že sme spolu málo? Prečo tu nespíš stále?“ stisol ma pevnejšie. Ou, dosť sexi.

„Lebo sa mi to tak páči. Páči sa mi aj v mojom byte.“

„Ale prečo? Nie je ti tu dobre?“ rozhodil rukami. Rozľahlá kuchyňa v jeho čiernobielej vile bola naozaj krásna, pohodlná a príjemná, vlastne ako celý jeho luxusný dom. IT-firma mu vynášala, venoval jej celých päť rokov života a zrazu mal na všetko dosť času. Najmä na mňa. Super. Boli sme spolu na Kube, v Andalúzii, Monaku a na Havaji. Štyri výlety, no a čo? To nás už zaväzuje na celý život???

„Je mi tu super. Ale som zvyknutá na svoj byt.“ Cítim sa tam doma. To som nepovedala nahlas.

„Ok,“ postavil ma a prešiel do obývačky. Zapol večerné správy.

„Je ti niečo?“

Pozrel sa na mňa, keď som si sadla na opierku kresla. „Ale nie, len sme málo spolu, vyhábaš sa mi. Ty náš vzťah asi veľmi vážne neberieš, však?“

„To zvyčajne vravievajú ženy, Peťulík.“

„Máš niekoho iného?“

Zasmiala som sa: „Čože?“

„Tak neuzavretý bývalý vzťah?“

„Ježiši, Peťo, nie. Všetko potrebuje čas.“

„Na čo čakáme?“

Postavila som sa a začala som prechádzať po izbe. „Mne sa to takto páči, je mi krásne. Nechajme to na vývoj.“

„Len spolu spávame. Chcem vzťah so všetkým, čo k nemu patrí. Nejakú víziu do budúcnosti.“

„Nepáči sa ti to?“ pohodila som vlasmi.

Ten pohyb ho vždy vzrušoval. „Viac nás nespája? Vlastne áno... Momenty, keď ti kúpim kabelku od Prady.“

„Nehovor hlúposti.“ Oponovala som, lenže... Mal pravdu.

Nepozeral sa na mňa. Niečo si nalial z baru a opäť si sadol. „Daj si so mnou.“

„Mhm, nie, teraz nie, možno neskôr,“ zapriadla som a priťahla si jeho hlavu k sebe. Pohľadila som ho a pobožkala ho tak, že mu pohár padol z ruky a pokračovať v úvahách o našej budúcnosti sa mu už veru nechcelo, ale to už ani jeden z nás nevnímal...

3. KAPITOLA

Keď sa mi nechce vstať ani na tretie zvonenie budíka, tak mám lenivý deň. Ale totálne. Z postele raz určite vstanem, ale každá ďalšia námaha je zbytočná. Nechce sa mi jesť, hýbať sa, rozmýšľať, len spať. Prefláknutý deň.

Vtedy sa nechávam obsluhovať Petrom. Je krásne, keď sa o mňa stará. Uvarí mi. Vynesie smeti. A keď mám svoje dni, nútím ho aj v noci ísť mi zháňať kysnutý koláč, ak naň dostanem chuť. Urobí to. Lebo ma miluje. Ja milujem jeho obetavosť. Jeho darčeky. A že mi znáša modré z neba.

Napríklad dnes mám lenivý deň opäť. Nechce sa mi vstať do práce, a pritom svoj džob zbožňujem. Som zaťažená na vône, voňavky, a predstavte si – práve tie sú mojou prácou. Som manažérkou známej kozmetickej značky, starám sa o vyššie čísla jej predaja a podieľam sa aj na reklamných kampaniach. Práca snov! Prvá ovoniavam nové parfumy, prvá testujem nové krémy, sprchové gély a všeličo, čo si na seba natriem a čakám, že budem krajšia, mladšia a stále voňavá...

Je to džob snov v tíme snov. Sedem žien, päť chlapov, malý tím plný pohody a len občasného súťaženia. Sídlime v centre Bratislavy v krásnej sklenej budove, odkiaľ mám všade blízko. A často cestujem. Neustále si tak drilujem svoju angličtinu a objavujem miesta, kam by som sa inak nedostala.

A mám tam tých päť kolegov... Som chorá na chlapov, ale viac si svoj džob komplikovať nechcem. Stačil ten môj nástup. Mám vysokú školu, ovládam dva svetové jazyky, mám desať ďalších rôznych certifikátov o svojich schopnostiach

a vzdelaní. To je dnes však všetko málo, ak nemáte blond vlasy a piskľavý maznavý hlas, ten správny kontakt alebo miesto vopred dohodnuté – ale to asi viete každá, ktorá sa celé dni prehrabáivate v inzerátoch na internetových vraj pracovných portáloch a ani po polroku vás nik nepozve na konkurz.

Musíte mať kontakty! Keď ich nemáte, nenájdete ani prácu. Ja kontakty, bohužiaľ, nemám, no tu som nemusela ísť ani na konkurz, šéf ma pozval na našom prvom stretnutí po pár minútach rovno na spoločný víkend. Priznám sa, že som trochu stuhla, ale odmietli by ste, ak chcete získať robotu? V hlbokkej kríze sotva! Teda – ak nechcete skončiť ako predavačka čerešní na trhu. Mne sa to oplátilo. Zarobím raz toľko než moje kamarátky a za ostatný rok som videla Londýn, Toronto, Barcelonu, ale aj Sydney.

Teraz mám síce svojho šéfa na krku, ale keďže nás je vo firme viac, jeho pozornosť sa rozptýli a dá sa to vydržať. Unesená ním nie som, zachovaný päťdesiatnik so spotenými rukami mi netrhá žily ani preto, že jeho konto má minimálne šesť núl.

A unesená nie som ani kolegom Matejom, čo má hnedé krásne oči a hypnotizuje ma vždy, keď si kupujem v automate kávu. Oči a zadok ma na chlapoch fascinujú. Ak to majú sexi. Matej má. Postáva pri mne, keď ani nemusí, a pozerá sa na mňa tak... Ved' viete. Nie je pohľad ako pohľad. Tento je taký, že sa po vás mužské oči šmýkajú pomaly-pomaličky od hlavy po päty a vy sa buď začervenate, alebo sa cítite neodolateľná bohyňa. Toto Matej vie.

Občas utrúsi vtipnú poznámku, ale naše vzájomné dialógy zatiaľ nepresiahli hranicu bežnej neformálnej pracovnej komunikácie. A takmer vždy ho vidím vo svojej blízkosti vtedy, keď sa ku mne skláňa šéf. Lebo sa do môjho výstrihu vždy skláňa podstatne viac, než si vyžaduje uloženie úloh podriadených.

Keď som nedávno vliekla do práce aj svoj ranný nákup a vo výťahu mi z otvorenej kabelky vypadol mobil, Matej mi ho

priniesol. Neviem, kam si ho predtým schoval, ale voňal jeho strašne sexi vôňou ešte aj o hodinu, keď som telefonovala sestre. Som vysadená na parfumy a tento Matejov som si hneď zaznamenala do rebríčka tých najsexi.

Do myšlienok mi vstúpil škrekľavý hlas šéfovej asistentky, ktorá je nočnou morou zrejme nás všetkých. Neznášam maznavé ženské vyjadrovanie v zdobnelinách, ale ona je v tom úplný expert.

„Aminka, šéfinko ťa volá. Spravím vám kávičku?“

Mám chuť vždy odvetiť, že áno, a nech ju naleje do malej šáločky s tanierčikom a k nej jeden cukorček. Hrozné.

Vošla som k šéfovi. Hneď vstal od stola a hnal sa ku mne. Chytil mi ruku a pobožkal. „Amélia, dnes vyzeráš úžasne!“ Potľapkal ma po zadku. No, za ten plat a luxusné služby, nech si tľapká, čo chce. Mala som priesvitnú bielu blúzku a červenú mini, ktorá ho privádzala do zúfalstva, keď sa ma na chodbe nemohol dotknúť. Páčilo sa mi vydráždiť ho na maximum. Prinášalo to výsledky. Najnovšie tento výlet.

„Beriem ťa o týždeň do New Yorku,“ pokračoval. Pohladel ma po vlasoch, pokračoval ďalej po tele. Pozeral mi do výstrihu a významne stíšil hlas. „Na pravidelné výročné stretnutie s vedením firmy. Čo povieš na päť dní na Manhattane? Preč z tejto daždivej jarnej plušte?“ Mädlil si ruky a pokynul mi, aby som si sadla do kresla.

Podal mi spis s podkladmi, letmo som si ich prelistovala a vstala som. Nechce sa mi s ním cestovať... Lenže... Mám odmietnuť cestu so šéfom, hoci viem, čo tam asi tak bude mojou úlohou okrem nákupu?

Stisol mi zadok. „Teraz nie, nechaj ma,“ protestovala som naoko, ale potešila som sa, že sukňa má magické účinky.

„O tom rozhodnem sám, kedy nie,“ neprestával.

Rukami blúdil po mne krížom-krážom a zrýchľoval sa mu dych. Rozopínal mi blúzku.

„Povedala som ti, že teraz nie, nechajme si to na New York,“

skúsila som to ešte raz a veľmi som sa snažila, aby môj hlas nevyznel podráždene. Ježiši, je mi taký odporný! Ale môžem si dovoliť prísť o prácu? No nemôžem!

Jeho ruky som neodtísla.

Vyšla som z jeho kancelárie po dvadsiatich minútach a ške-riaca sa šéfova asistentka ešte zrejme netušila, že som jej prá-ve vyfúkla New York.

Stretnúť sa s Emou aj mojou sestrou v rovnakom čase na malej babskej jazde je priam zázrak. Ale občas sa to podarí a stojí to za to. Sedíme vo veľkom nákupnom centre na brehu Dunaja a ja dojedám zmrzlinový pohár, ktorý som si nechala trikrát vymeniť, lebo najskôr mi doň nakrájali mango, ktoré nejem, a potom žltý melón, ktorý nemôžem ani ovoňať.

Sedíme, užívame si na zatiaľ krytej terase zubaté aprílové slnko a naťahujeme svoje krásne nohy, aby sme naštváli oko-loidúce manželky, ktorým vlečú nákupné tašky ich frajersky sa tváriaci manželia, hladne pokukujúci po nás.

Adela poznamenáva, že je škoda, že sa zatiaľ nedá sedieť pri Euroveí vonku, to býva úžasné. Najrôznejšie štýlové kaviar-ničky ponúkajú príjemné sedenia, ale o kúsok ďalej sa roz-prestiera aj rozsiahly profesionálne upravovaný trávnik a na ňom sú veľké vankúše na bláznenie, deky, ležadlá... Keď som robievala bližšie k Euroveí, chodila som si ľahnúť na trávu každý deň na hodinu cez obedňajšiu prestávku počas celého leta. Pozerala som do neba, počítala oblaky, snívala o krásnom živote a jedla som štrúdlu alebo nanuky.

„Baby, ja musím od Petra zdrhnúť.“

„Má milenku?!“

Takmer mi pohár vypadol z ruky. „Čože má?“ pýtam sa Adely.

„No, že či má milenku, keď chceš zdrhnúť.“

„Nie, teda aspoň o tom neviem...“

„Tak kde je problém, dievča?“

„Chce ma predstavit' svojej mame.“

Ema aj Adela vybuchli smiechom. „Tak tu je problém!“ zahlásila Ema. „Hrozí ti záväzok! Vážne stretnutie s frajerovou mamičkou!“

„Ale načo to robí? Je nám tak dobre! A zrazu mám vysedávať s jeho matkou?“

Adela sa pridala: „Tak to fakt zdrhajú, je to tragédia a už k nemu radšej ani nechodť!“

Pozerala som na tie dve a ani trochu sa mi nechcelo smiať, kým ony do seba šťuchali a zrejme sa na mne výborne bavili. „Baby, ja to myslím vážne!“ Vybrala som zrkadielko a prepudrovala som si nos.

„Ved' aj my. Utekaj, nie že sa na neho priviažeš! Preboha, nedeľný obedík s matkou! To už je ako manželský sľub! Utekáááááááj!“ šermovala pohárom Ema. Jej sa to povie ľahko. Má niekoľkoročný fungujúci vzťah s chlapom, ktorý jej plní každé želanie. Neobmedzuje ju, nežiarli, len je s ňou a miluje ju ako bohyňu.

Niečo si pošepkali a smiali sa opäť, dokonca si štrngli. Bezo mňa. Tak ja potrebujem radu, poľutovanie a napokon som tu na posmech!

„Viete čo?“ vzala som si zo stoličky bundu, „Choďte do kelu. Obidve.“

Odchádzala som tak energicky, že som vo dverách takmer zramovala nejakého džínsového dlháňa a nepočúvala, čo za mnou volá. Až keď ma po chvíľke dobehol a podal mi moju obľúbenú bordovú šatku, čo mi spadla na zem, som sa spamätala a poďakovala sa. Zrejme ma považoval za pomätenú, lebo som o chvíľu pri otvorených dverách taxíka stála ako paralyzovaná, zranená posmechom mojich dvoch najbližších duší. Šatku mi takmer nasilu vtlačil do ruky, niečo zamrmlal a odchádzal ešte skôr, než som dopadla na sedadlo.

Otočila som sa. Hmmm, dosť dobrý zadok.

„Dáme drink? Či obed?“ pýtam sa bez pozdravu, len čo mi konečne zdvihol.

„Jasné, idem za tebou.“

Peter si objednal svoj obľúbený steak a ja cestoviny. Čašník odniesol môj sveter a jeho čiernu koženú bundu.

„Potrebujem zmenu, chcem, aby sme to skončili,“ vyhrklo zo mňa, len čo od nás čašník odišiel. Ani som netušila, že mi to pôjde tak ľahko. Pripravovala som si predslovy, pomocné otázky a narážky, no len čo som sa na neho pozrela, rozhodla som sa vybalit' to hneď a na rovinu. V noci som nespala, tak načo predlžovať trápenie?

„Aký máš problém, zlatko?“

Pozrela som na neho nechápavo.

Zopakoval to. „No, že kde je problém, keď si sa tak radikálne rozhodla a mňa sa ani nespýtaš, čo si myslím?“

„Práve som sa ťa to spýtala, Peťo,“ pozerala som mu do očí a on pohľadom neuhol ani na zlomok sekundy.

„Nesúhlasím, milujem ťa a chcem s tebou žiť.“

„Ja to už nechcem.“

„Máš nejaké vážne dôvody? A prečo tak zrazu? Máme nejaké problémy? Ja si myslím, že nie,“ utrel si ústa.

„Nechcem s tebou žiť.“

Pokrčil plecami. „Aha. Takže ti ani nestojím za vysvetlenie. Jedna veta a koniec. Zjeme spolu obed a zbohom?“

„Chcela som ti to povedať osobne,“ stratila som chuť na jedlo, odložila som plátenný obrúsok na okraj stola a vzala si kabelku. Pradu od neho. Už ma tá debata nebavila. Nechcem ho, tak nech to akceptuje. „Maj sa.“ Rýchla smrť.

Niečo povedal, ale ja som už bola ďalej od stola, takže som to nepočula.

Mám to za sebou, baby. Načo by mi bol synáčik s matkou za päťami?

Do budovy našej firmy som dorazila veselá, ako keby som tri dni pila. Zbavila som sa záťaže. Na chodbe som stretla šéfa, ktorý ma ponáhľajúc sa niekam von poštipal na líce a zašepkal mi do ucha čosi podľa neho intímne vtipné, a vzápätí Mateja, ktorého pohľad sa najskôr klasicky pomaličky šmýkal po mojej postave, a potom sa ma s úsmevom opýtal, čo také úžasné sa stalo, keď žiarim ako slnečnica. Prešli sme do kuchynky a čakali, kým sa urobí čerstvá káva.

„Uzavrela som to, Maťo. Som voľná!“

„Ty si stále voľná.“

„No teraz som úplne. Odišla som od Petra.“

„Teraz?“

„Pred desiatimi minútami.“

„Tak to je horúca správa. Znášaš to celkom dobre,“ pozeral na kávový automat, vybral plný pohárik a stlačil ďalšiu objednávku. Podal mi horúci nápoj. Už vie presne, akú mám rada.

„A čo mám plakať? Zbavila som sa balvana na srdci.“

Chcel niečo povedať, ale zháčil sa, lebo vošla kolegyňa Heňa. „Čo vy dvaja kujete? Ruším?“ významne nadvihla obočie.

Vyhŕkli sme naraz áno aj nie. Uškrnula sa, žmurkla na Mateja, vzala si z veľkej firemnej chladničky jogurt a už jej nebolo. Pobrali sme sa aj my.

Sadla som si k počítaču a skontrolovala si modrý lak na nechtoch. Potom som prešla doručené maily a začala som ich postupne vybavovať. Ťukol mi najnovší od Mateja.

Fakt si od neho odišla? Žiadne scény? Hystéria?

Nie, zlato, pohoda.

Myslíš si, že sa s tým len tak zmieri?

A čo ja viem?

Tak to potom nie je chlap.

Ale je...

Boli ste spolu takmer pol roka.

Trochu menej, ale no a čo. Už ma prizýval do rodiny. Na to ja nie som.

A na čo si?

Už som mu neodpísala.

Bol príliš zvedavý.

Volal mi však Peter. Keď som nezdvíhala ani na piaty pokus, prišla esemeska:

Prídem si po veci, daj vedieť, kedy si doma. Prinesiem ti tie tvoje.

Aký je ľadový. Ale veď tak to bude asi lepšie.

Nestihla som zareagovať, lebo som vycítila, že za mnou niekto stojí. No kto asi... Rýchlo som sa nohou snažila pribuchnúť spodný šuplík, z ktorého trčali moje červené tango-nohavičky. Nedávno som si ich kúpila v neďalekom butiky, lebo už sa párkrát stalo, že mi pri tom našom malom šantení šéf spodnú bielizeň roztrhol, mala som tu teda rezervu. Matejovi to neušlo a uškrnul sa. Pozeral na zabuchnutý šuplík.

„Prečo sa deväťdesiat percent chlapov na svete nechce usa-diť a len si chcú užívať život, ale ja...“ snažila som sa zahovoriť tú vec so spodným šuplíkom, lebo mi zostalo horúco. Zrejme si prišiel po odpoveď, čo mu odo mňa neprišla mailom. „Ja natrafím vždy na takých, čo si ma hneď chcú brať za ženu! To mám za niečo trest alebo čo?“ Pozerala som na neho. Celkom by stál za hriech. Vysoký, štíhly, dobrý zadok, lebo veľa športuje. Veselé hnedé oči a rovnako tmavé vlasy. Krásny úsmev. Vráska na čele, keď zdvihne obočie.

„A načo ti chlapi vôbec sú?“ práve ho zdvihol, vyčaril tú vrásku a usmial sa na mňa.

„Na sex, na výborný sex, na čo iné?“ Do očí sa mi nepochopiteľne začali tísnuť slzy. „Jáááj, prepáč! Ešte sa rozplačem. Ale keď to tak je a chlap ma nechápe, čo iné mám robiť?“

Letmo ma pohladil po vlasoch. Nehovoril nič.

„Heňa ťa balí,“ zašepkala som. „Sleduje nás aj teraz, nemal by si ma hladkať, prídeš o vernú nápadníčku...“

Zdvihla som hlavu a pohľady sa nám stretli. Len pokrčil plecami. Pustil ma a zberal sa na odchod. Henin jastrabí pohľad mapoval situáciu a on zrejme nechcel vzbudiť ešte viac pozornosti.

„Všetko bude fajn.“ Odišiel.

Všetko bude fajn? Ale kedy? Čo tým myslel?

4. KAPITOLA

Mám jedno tajomstvo.

Asi by ste neuhádli, ale je mužského rodu. ☺

Viem, viem. Tých chlapov je okolo mňa asi priveľa. Ale nemám silu to zmeniť, jednoducho nemám! Napokon – prečo aj?

Tak poďme na to.

Je to krásny tmavý Talian, temperamentný chlap, ktorý má všetko, čo chlap má mať.

Má o päť rokov viac než ja. Volá sa Francesco a je pilot. Žije vo Viedni. Často si lieta po svete, ale zabýval sa v Rakúsku, kde pracuje v jednej z najväčších európskych aeroliniiek a celkom sa mu darí. Rozmaznáva ma. Vie, čím ma poteší. Najnovšie mám od neho úžasný kostým z Dubaja a hory spodnej bielizne. Keby ju uvidel môj chlipný šéf, nedovolil by mi ani vyjsť z jeho kancelárie, kým mu v každom modeli na stole nezatancujem lambadu.

S Francescom sme spolu chodili asi rok. Krásny rok. Plný vášne, cestovania, nekonečných rozhovorov... Potom si ma chcel priviazať do Viedne a ja som ušla. Lenže... Čaro nepominulo, a keď sme sa vlani náhodne stretli na jednej z viedenských ulíc, skončili sme na káve, potom u neho v byte a už sme sa od seba neodlepili. No tentoraz bez sľubov, plánov, väzieb.

Vonia tak, že by sa vám podlomili kolená, a vie byť neuveriteľne nežný a vzápätí drsný, až ma to desí, no zároveň aj priťahuje. Rada sa na neho pozerám, keď jedáva s tou svojou typickou talianskou chuťou a živelnosťou. Alebo ho tajne pozorujem, keď spí v mojej posteli a ja sa zobudím skôr. Nádych, výdych. Nikdy neuhádnem, že sa medzitým zobudil, a pozorujem ho, až kým neotvorí oči a skočí na mňa.